

DRIE GEDICHTEN

PIETER LUYKX

wei

de wei is gemaakt om er langzaam
te dromen, ontelbare uren, om er een
vlinder te zien, luchthartig en weerloos,
hoe hier te kiezen tussen de bloemen,
die een slankere hand weet te plukken,

hier sluimert verlangen om zichzelf
onzichtbaar achter te laten, nog voordat
men huiswaarts zal gaan.

zen

een dag zonder woorden, men raakt er
voorzichtig de leegte, de rust gaat voorop,
tot aan het verdwijnen van schaduw,

gebaren bewegen tot stilstand, tot zachter
en trager, men vertaalt zo het lichaam,
overstemd wordt de angst, los van de dood.

toekomst

omdat men alles tot later herleidt, wordt
het raakvlak met nu alsmear kleiner, uit
beeld raakt de mildere schaduw van bomen,
die met takken de vogels verleiden,

vermoeid wordt het lichaam bewoond,
totdat de toekomst zich uitstrekt tot nu.